

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὁπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ κανονίσωσι τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, ἀποστείλωσι δ' αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΔ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Φριδερίκος ἐγέλα σφοδρῶς. Τὸ προαίσθημά του βεβαίως ὑπῆρξεν ἀπατηλόν. Ὁ Κεργόρν ἦτο πολὺ φαιδρὸς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄγγελος συμφορᾶς.

— Ὅπως δὴποτε, ὑπέλαβεν ὁ Πλεμόν, ἰδοὺ ὅπου ἐπέστρεψες ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὠραῖον τόπον. Καὶ δὲν θὰ εἶσαι νομίζω δυσηρεστημένος, αἱ;

— Ὡ, ὄχι βεβαίως. Τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον αἱ δεκαπέντε ἡμέραι, τὰς ὁποίας διήλθον εἰς Βιλλαφράγκαν ἀπεζημιώθην μὲ τὸ παραπάνω. Παρευρέθην εἰς ἓνα χορόν, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ γίνεταί ἐπὶ πολὺν καιρὸν λόγος εἰς τὴν Νίκαιαν. Ἡ Ἰφιγένεια, ἡ φρεγάτα, ἥτις χρησιμεύει ὡς σχολὴ τῶν δοκίμων, ἐναυλόχει ἐκεῖ. Ἦτο ἀποκρῆ. Ἐλάβομεν λοιπὸν μέρος καὶ ἡμεῖς οἱ ναυτικοὶ εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν ἀνθοβολισμῶν, τὴν ἐσπέραν δὲ ὅλοι εἰς τὸν παννύχιον χορὸν τοῦ θεάτρου. Ἄλλο δὲν σοῦ λέγω. Ἐπρεπε νὰ μὴ τελειώσουν ποτὲ αὐτὰ τὰ πράγματα! Τί ὠραῖαι νέαι, τί ὠραῖαι γυναῖκες ὅπου ἦσαν!... παρευρίσκειτο εἰς τὸν χορὸν τὸ ἄνθος τῆς ἐντοπίου καὶ τῆς παρεπιδημούσης ξένης κοινωνίας. Καλλοναὶ ἀπερίγραπτοι!

Ὁ Φριδερίκος ἐσιώπα ἀναλογιζόμενος τὴν Λευκὴν.

— Ἡ μία ὠραιότερα ἀπὸ τὴν ἄλλην— ἐξηκολούθησεν ὁ Κεργόρν— ὁμιλῶ διὰ τὰς γυναῖκας. Ὡ! ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ.

— Τί; ...

— Μεταξὺ αὐτῶν, μεταξὺ τῶν ὠραιότερων ἦτο καὶ μία, μία νεανὶς ἀπαράμιλλος, θαῦμα καλλονῆς. Ἀληθινά!...

ἔμαθα ὅτι πρόκειται νὰ νυμφευθῇ, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπον μὲ ποῖαν. Ποία εἶνε ἡ εὐδαίμων μνηστὴ σου;

— Θὰ τὸ μάθης μετ' ὀλίγον. Τελείωσε πρῶτα τὴν διήγησίν σου.

— Ποῦ ἤμουν: ... Ἀ, ναί! ... λοιπὸν μία νεανὶς ἐξαίσιος, τὴν ὁποίαν καὶ σὺ παρετήρησες πρὸ ἐνὸς ἔτους. Ὅλοι οἱ συναδελφοί μου ἔχασαν τὸ μυαλό των. Ὅλοι τὴν περιεποιούντο, τὴν ἐκολάκευον, αὐτὴ δὲ ἀπεδέχετο προθύμως τὰ ἀποτείνόμενα εἰς αὐτὴν φιλοφρονήματα. Ἀλλὰ πλησίον τῆς ἔστεκεν ἓνας νέος κύριος, πολὺ ἐνοχλητικὸς, καὶ μάλιστα πολὺ βλαβερὸς διὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς νεανίδος.

Ὁ Φριδερίκος, χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὴν αἰτίαν, ἠσθάνθη αἰφνιδίαν ἀδιαθεσίαν. Ἡ ὄψις του ἡλλοιώθη. Ὁ Κεργόρν ἐξηκολούθησε:

— Τί πλάσμα, φίλε μου! Δὲν ἔμπορεῖ τις νὰ φαντασθῇ ὠραιότερον. Ἀλλ' ὁμῶς παράδοξος χαρακτήρ, ἰδιότροπος, γυνή, ἡ ὁποία εἰς ἐμὲ ἤθελεν ἐμπνεύσει φόβον.

— Καὶ πῶς λέγεται; ἠρώτησεν ὁ Φριδερίκος μετὰ φωνῆς βραχνῆς.

— Δεσποινὶς Λευκὴ Διλλιέρ.

Ὑπάρχουσι στιγμαὶ κρίσεως, καθ' ἃς βλέπει τις ἐρχομένην τὴν ὀδύνην πρὶν ἢ τρωθῇ ὑπ' αὐτῆς, ὥσει ἡ ἀστραπή, ἡ κεραυνοβολοῦσα, νὰ ἐφώτιζε πρότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ προσβαλλομένου. Αὐτὴν τὴν σκληρὰν αἴσθησιν ἐδοκίμασεν ὁ Πλεμόν. Ἐγίνωσκε τὸ ὄνομα, πρὶν ἢ προφερθῇ. Τὸ εἶχεν ἀναγνώσει, οὕτως εἶπεῖν, ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ φίλου του πρὶν ἢ τὰ χεῖλη του ἀρθρώσωσι τὰς συλλαβάς. Ὁ Κεργόρν εἶδε τὴν ταραχὴν του.

— Αἱ!... εἶπεν αἰφνης. Τί σοῦ ἤλθε, Φριδερίκε;

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ νέος μειδιδὼν μελαγχολικῶς. Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ Διλλιέρ εἶνε μνηστὴ μου.

— Αἱ! ἐπιθύρισε δυσθύμως ὁ Κεργόρν. Τί ἀνόητος ὅπου εἶμαι.

Εἶτα δὲ μεταβάλλων ἀμέσως γνώμην:

— Αἱ, καὶ τί μὲ τοῦτο; εἶπεν. Τί εἶπα τάχα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἱκανὸν νὰ σοῦ προξενήσῃ παρομοίαν συγκίνησιν; Τί περιέχον οἱ λόγοι μου;

— Φίλτατέ μου Παῦλε, μάθε ὅτι ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας εὐρισκόμενῃ μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ἐκεῖνη δὲ ἥτις μέλλει νὰ γείνη σύζυγός μου οὔτε κἂν ἐσκέφθη νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υγιείας μου. Δὲν ἀρκεῖ δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἤμην κλινήρης, καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, αὐτὴ ἐκεῖ πέραν ἐχόρευεν, ἐπεδείκνυε τὴν καλλονὴν τῆς, ἀπεδέχετο τὰ φιλοφρονήματα τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, καὶ μάλιστα, καθὼς συνέγω ἐκ τῶν λόγων σου, τοὺς ἐνεθάρρυνεν!

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ὅπως εἰς Κάννας ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς ἐπαύλεως Ἐριν, ἔκλαυσεν, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐξ ὀδύνης. Ἡ ἀμαξία ἐβαινεν ἐντὸς σκοτεινῆς δεινροστοιχίας, οἱ δὲ περιπατῆται ἦσαν σπάνιοι ἐνεκα τῆς ὥρας τοῦ ἔτους. Διὰ τοῦτο οὐδεὶς εἶδε τὰ δάκρυα τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου χαρακτῆρος.

Ἐν τούτοις ὁ Κεργόρν προσεπάθει νὰ τὸν καταπραύνη.

— Νόστιμον πρᾶγμα! Συλλογίσου δὲ λιγάκι!... Βλέπω ὅτι εἶσαι πάντοτε ὁ ἴδιος, ἀφότου σὲ ἐγνώρισα, ἀπαισιόδοξος καὶ ἀπεπιζόμενος διὰ τὸ παραμικρόν. Τί σημαίνει ἂν ἡ δεσποινὶς Διλλιέρ χορεύῃ ἢ δὲν χορεύῃ; Μήπως τὸ τοιοῦτο ἐμποδίζει τὰ αἰσθήματα. Ἀλλ' αὐτό, φίλε μου, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ θέσις τῆς, τὸ ἐπιβάλλει ἡ κωνική τῆς περιωπῆ. Ὅταν κανεὶς νυμφεύεται νέαν ἑκατομμυριούχον πρέπει νὰ παραδεχθῇ καὶ τὰ ἐλαττώματά τῆς, καθὼς καὶ τὰ προτερήματα. Ἐπειτα τί ἐλαττώματα!... τὸ λέγει ὁ λόγος αὐτό. Ἐνα διαμάντι χρυσόδετον ἔμπορεῖ δὲ καὶ νὰ ἔχῃ μίαν λάμψιν ἐνοχλητικὴν. Αὐτὸ μάλιστα, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε ἓνα χάρισμα ἐπὶ πλεόν. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὰς φιλαρέσκους γυναῖκας, ἂν θέλῃς νὰ ξεύρης.

Καὶ ἐκόπιαζεν εὐρίσκων ἐξηγήσεις καὶ ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις. Ὁ Φριδερίκος λίαν σκυθρωπὸς δὲν τὸν ἤκουεν. Τέλος ὁ Κεργόρν συνεπέρανε μὲ τὴν συνήθη του ζέσιν:

— Ἐπειτα, φίλε μου, εἶσαι καὶ σὺ πολὺ δύσκολος!... Ἐπὶ τέλους, ἀκόμη δὲν εἶνε σύζυγός σου. Ἀφοῦ γείνη, τότε θὰ ἔμπορῃς νὰ τὴν ἐπιπλήξῃς.

Ὁ δυστυχὴς Κεργόρν εἰς μάτην ἠγωνίζετο, πᾶσα λέξις του καθίστα δυσχερεστέραν τὴν περίστασιν. Ὅσον μᾶλλον προσεπάθει νὰ μετριάσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του, τόσον μᾶλλον ἐπιτρώσκετο ἡ καρδία τοῦ Πλεμόν.

Ὅτε καλῶς ἐνόησε τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος τοῦ φίλου του, ὁ Κεργόρν συνησθάνθη ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς πᾶσα προσπάθεια. Ὁ Φριδερίκος, καταπνίγων βιαίως τὴν λύπην του καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, μὴ δικαιλογῆσαι. Ὅ, τι ἔγεινεν, ἔγεινεν. Τὸ ὄνειρόν μου ἦτο πολὺ ὠραῖον καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἐπρεπε ἐγὼ νὰ μὴ τὸ ἀποδεχθῶ ποτέ, οὐδὲ κατὰ τὸ φαινόμενον. Τώρα ἐξηγῶ τὰ πάντα καὶ τὴν σιωπὴν τῆς Λευκῆς καὶ τὴν σιωπὴν τῆς μητρὸς μου. Ἐτελείωσεν.

— Τί ἐτελείωσεν; ἀνέκραξεν ὀρμητικῶς ὁ Κεργόρν. Ἡ ἐρωτικὴ σου περιπέτεια; Θὰ ἤμην ἱκανὸς νὰ σκάσω, ἂν ἐγινόμην πρόξενος τοιοῦτου πράγματος. Αἱ ὄχι, ὄχι! Σὺ εἶσαι παράφρων, μανιακός, ἀφοῦ ἐκλαμβάνεις οὕτω τοὺς λόγους μου. Μεγάλην σημασίαν ἀποδίδεις εἰς αὐτοὺς. Ἡ δεσποινὶς Διλλιέρ εἶνε νέα τοῦ καλοῦ κόσμου, ἀπειρος ἀκόμη, ἡ ὁποία ἔμπορεῖ ν' ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης καρδίας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔχῃ διὰ τοῦτο τὸ ἐπίσημον ναί, βεβαιώσου ὅτι θ' ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὰ στολίδια καὶ τὰς διασκεδάσεις, ὅπως καὶ σὺ θ' ἀφήσῃς τὰς τορπίλλας καὶ τὰ θωρηκτά. Διότι, καταλαμβάνεις, ὅτι δὲν ἔμπορεῖ τις ποτε νὰ εἶνε καλὸς ναυτικός, δηλαδὴ νὰ ἀγαπᾷ ὀλοψύχως τὸ ἐπαγγελματικόν, ὅταν ταξιδεύῃ καὶ ἀναγκάζεται ν' ἀφίνη εἰς τὴν οἰκίαν του σύζυγον, τὴν ὁποίαν λατρεύει, ἥτις εἶνε ἀξία τῆς ἀγά-

πης του καὶ ἀνταγαπᾶ τὸν σύζυγόν της. Κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν βγάλε ἀπὸ τὸν νοῦν σου αὐτὰς τὰς λυπηρὰς ἰδέας. Καλὰ θὰ κάμης νὰ τοὺς δέσης μία σφαῖρα καὶ νὰ τὰς πετάξης ὅλας εἰς τὴν θάλασσαν.

Φεῦ! ἡ οὕτως διδομένη παρηγορία παρὰ τοῦ ἀξιολόγου νέου, ὑπὸ τὴν πρόσφατον πληγὴν, ἤνοιξεν ἄμα καὶ τὴν ἀρχαιότεραν πληγὴν. Ὑπάρχουσιν ἐξαίρετοι φίλοι, ὧν ἡ χειραψία εἶνε τραχεῖα. Συνθλίβουσιν τοὺς δακτύλους σου ὅταν τοὺς σφίγῃς· καθαιμάσσουσιν τὸ σῶμά σου ὅταν θέλωσι νὰ σοῦ ἐπιθέσωσιν ἐπιδέσμους. Ὁ Κεργὸρν ἦτο ἐξ αὐτῶν τῶν φίλων, μολονότι εἶχεν ἀγαθωτάτην ψυχὴν.

Ὁ Πλεμὸν ἐβιάζετο νὰ μείνῃ μόνος. Τὰ δάκρυα, ἅτινα κατέπνιγε, λίαν τὸν ἐστενοχώρουν. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἔφαγεν· ἠθέλησε δὲ νὰ κλεισθῇ ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἡ κυρία Πλεμὸν διέγνωσεν ἀμέσως τὴν ψυχικὴν κατὰστασιν τοῦ υἱοῦ της ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του. Δὲν τὸν ἠρώτησε ποσῶς, ἀλλὰ ἀνέμεινε τὴν ἐπαύριον. Προσῆλθεν ὁμως ἀθορύβως, ἀκροποδηθεὶ, συνέχουσα τὴν πνοὴν της καὶ προσήρμωσε τὸ οὖς της εἰς τὰς σανίδας τῆς θύρας, ἀκρωμένη τοὺς λυγμοὺς τοῦ τέκνου της, ἐτοιμὴ νὰ ὁρμήσῃ πρὸς αὐτό, ἂν ἡ ἀπελπισία του ἤθελε καταστῇ πολὺ σκληρά.

Ἄλλ' ὁ Φριδερίκος ἐνεκαρτέρησεν. Ἐπὶ τὸ ποτήριον μέχρι πυθμένος. Βαθυμὴν ἡ ἀπελπισία του κατηνύασθη. Ἐσκέφθη ὅτι εἶχεν ἐξηγήσει ὑπερβολικῶς τὰ πράγματα, ὅτι ἦτο δικαία ἐπιπληξὶς τοῦ Κεργὸρν, διότι ἐβασάνιζεν ἀναιτίως ἑαυτὸν πλάττων ἀνυποστάτους φόβους. Ἡ τροπὴ αὕτη ὑπῆρξεν εὐτύχημα διὰ τὴν ἰδικὴν του ἀνάπαυσιν καὶ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς μητρός του. Ἡ κόπως ἐνίκησεν ἐπὶ τέλους καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τινὰς ὥρας ὑπνὸν βαθύ. Ἀλλὰ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἐν τῇ ὁδύνῃ τῆς καρδίας καὶ τῆς διανοίας του, ὑπὸ τὴν θλιβεράν ἐπήρειαν τῶν παλαιῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν προσφάτων ἀνακαλύψεων διατελλῶν, εἶδε πολλὰκις διερχομένην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν μισητὴν καὶ χλευαστικὴν ταύτην ὀπτασίαν, ἥτοι, τὴν Λευκὴν φέρουσαν ἐνδυμασίαν χοροῦ, ἀκτινὸβολουσαν ἐκ καλλονῆς καὶ νεότητος, με τοὺς ὤμους καὶ τὰς ὠλένας γυμνάς, χορεύουσας ἐκεῖ πέραν μετὰ τινος συναδέλφου, ἐκθάμβου διὰ τὴν προτίμησιν, ἐνῶ αὐτὸς ὁ Φριδερίκος, καταβεβλημένος ὑπὸ τὴν βαρεῖαν παλάμην τῆς νόσου, ἤκουε συγκεχυμένως ἐν τῷ μέσῳ τῶν παροξυσμῶν τοῦ πνεύματός του σειομένην ἐν τῇ σιγῇ τοῦ θαλάμου του τὴν μελανὴν πτέρυγα τοῦ θανάτου.

Ἡ νύξ εἶνε κρυφία εὐεργέτις, ἥτις χέει βάλασμον ἐπὶ παντός ἀλγεινοῦ τραύματος.

Ὁ Πλεμὸν ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους ν' ἀποκοιμηθῇ. Τὸ ὄνειρον ἄρα γε ὑπῆρξε τὸσον ἀνηλεές τῆς πραγματικότητος; Ἡλιοφειγγές τι ἐνύπνιον μετέφερεν αὐτὸν ἄρά γε εἰς τὸ ἀκρωτήριο Κροαζίτ, ἀναμέσον

τῶν θάμνων τῆς ἀλόης καὶ τῶν κάκτων, εἰς τὴν πλουσίαν αἵθουσαν, ἐξ ἧς ἀνεδίδοντο τόσαι θερμαὶ εὐωδίαί; Ἐπανείδε τὸν ἄγγελον ἑνσάρκον· Ἐπανεξήσε τὰς μεθυστικὰς στιγμὰς τῆς πρώτης ἀφώνου ἐξομολογήσεως, ἣν τὰ φλέγοντα χεῖλη του καὶ τὰ ὕγρα του δάκρυα μετέδωκαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Λευκῆς;

Τὴν πρωΐαν, ὅτε ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν πραγματικότητα ἤθελεν εὐθὺς προσενηῆσαι, ὡς συνήθως, σφοδρὰν ἀπογοητεύσεως φρικίαν, ἥσθάνθη περισσοτέραν ἰσχὺν καὶ κράτος ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐγγράφον τοῦ ὑπουργείου ἀνήγγελλεν αὐτῷ, ὅτι ἐπὶ τέλους ἀνακτᾷ τὴν ἐλευθερίαν του, δηλαδὴ τὸ Τορπιλλοδόλον 29, ἐν τῷ ὄρμῳ τῆς Τουλόνας. Παρεκαλεῖτο ἐν τούτοις ὅπως διέλθῃ ἐκ τοῦ ὑπουργείου, διὰ νὰ λάβῃ τὰς τελευταίας ὁδηγίας. Τὸ ἔγγραφον δὲν ἔλεγεν ἄλλο τι, προήρχετο δὲ ἐκ τοῦ ἰδιαίτερου ἐπιτελείου τοῦ ὑπουργοῦ. Κάποιος φίλος ἢ προστάτης εἶχε γράψῃ αὐτό, διότι καὶ αὐταὶ αἱ παρατηρήσεις του ἐφαίνοντο ἀποκρύπτουσαι εὐχάριστον ἀνακοίνωσιν. Τί τὸν ἤθελον ἄρα γε;

Ὁ Πλεμὸν δὲν εἶχε τὴν καρδίαν εὐδιάθετον οὔτε πρὸς τὴν φιλοδοξίαν, οὔτε πρὸς τὴν δόξαν. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἤθελε σκιρτήσῃ ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τὴν Μεσόγειον· ἀλλὰ τώρα, τὸ τοιοῦτο ἐφαίνετο αὐτῷ ἀποτρόπαιος εἰρωνεία. Ἀδιάφορον ὅμως. Τὸ ἀπεδέχετο στωικῶς, τοσοῦτ' ἄλλο, ὅσ' ὦφειλε, χάρις εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀξιοπρέπειαν, νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀβεβαιότητά του. Ἀφ' οὗ ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Τουλόνα, θὰ μετέβαινε καὶ εἰς Κάννας, ὅπως ἀπαλάξῃ τὴν Λευκὴν ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεώς του.

Τῶν ἐν τῷ ἔγγράφῳ παρὰσιωπήσεων ἡ σημασία ἐπετάθη δι' ἰδιαίτερων προφορικῶν ὑπαινιγμῶν. Σφόδρα ἀμυχανῶν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἠθέλησε νὰ μάθῃ περισσότερα. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἠδυνήθη νὰ μάθῃ παρὰ τῶν εὐνοούντων αὐτὸν προϊσταμένων του ὅτι ἐντὸς ὀλίγου, ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, θὰ ἐμάνθανεν εὐάρεστους δι' αὐτὸν ἀποφάσεις, ὧν εἶχε καταστῇ ἄξιος.

Ἐδέησε τότε πάλιν νὰ ὑποστῇ ἀποχωρισμὸν σκληρόν, ὅσον καὶ ὁ ἐν Κάνναις. Ἡ κυρία Πλεμὸν ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βρεττανίαν. Οὐδ' ἐπιπληξεν οὐδ' ἐνεθάρρυνε τὸν υἱὸν της. Ἀπέθηκε μόνον ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἀσπασμὸν εὐλογίας καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἀποφασίσῃς, τὸ ἐγκρίνω ἐκ τῶν προτέρων. Ὁ μόνος πλοῦτος ἡμῶν εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐν πάσῃ πράξει σου, ἡ τιμὴ θὰ προηγηθῇ παντός ὅσονδῆποτε προσφιλοῦς αἰσθήματος.

[Ἐπεται συνέχεια].

XAP. ANNINOS

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΑ

ὑπὸ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

Τί ἐνέκλειεν ὁ κεκρυμμένος σάκκος.

Ἀπομείνασα ἐκ νέου μόνη, καὶ πεισθεῖσα ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ παρατηρήσῃ αὐτήν, ἔστω καὶ δι' αὐτῆς τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου, ἀπέσυρεν ἡ Λιουδμήλα μετὰ σπουδῆς τὸν δερμάτινον σάκκον κάτωθεν τοῦ στρώματος καὶ ἐπέισε τὸ χαλύβδινον αὐτοῦ ἐλατήριον. Ὁ σάκκος ἠνέωγη. Χάρτης ἐφημερίδος, καὶ οὐδὲν πλέον ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ βλέμμα τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν. Ἀλλ' εἰν' ἀδύνατον· ἐντὸς τῶν ἐφημερίδων τούτων ἴσως κρύπτεται τι... Ἐψήλαφσε: — καὶ τι εἶνε ἀρκετὰ σκληρόν. Ἀπεπειράθη νὰ ἐξαγάγῃ — τίποτε, εἶνε στερεῶς τοποθετημένον. Καὶ ὁμως ἐπαναλαβοῦσα τὰς προσπάθειάς της, ἐξήγαγε, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, δύο ἀρκούντως ὀγκώδεις δέσμας. Ἐξ ἐνστίκτου ὑπεμάντευσεν ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἀπλῶς καὶ ὡς ἐτυχεν, ὅτι εἰς τὰς δέσμας ταύτας κρύπτεται ἰδιαίτερόν τι, σοβαρόν, μέγα. Ἀπεκάλυψε μίαν — χρήματα! Ἐξετύλιξε τὴν ἄλλην — πάλιν χρήματα!

Ἐσταμάτησεν ἡ ἀναπνοή της καὶ κατέπεσαν ἀδρανῶς αἱ χεῖρές της. Ὡς ἐξησθημένη, καὶ μάλιστα περίτρομος ἐκ τῆς λύσεως ἐκείνου, ὅπερ ἐβασάνιζε τὴν περιέργειάν της, ἐξηπλώθη πρὸς στιγμὴν πρὸ τοῦ ἀνακλίντρου, ὅπως τακτοποιήσῃ τὰς σκέψεις της καὶ συγκρατήσῃ τὰ αἰσθήματα, τὰ ἐγερόντα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἀνακαλύψεως.

Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινῶν ἤρξατο αὕτη λεπτομερῶς καὶ μετὰ πάσης προσοχῆς ἐξεταζούσα ἀμφοτέρως τὰς δέσμας. Ἐν τῇ μιᾷ ὑπῆρχον μόνον τραπεζικὰ γραμμάτια, ἀνωτέρων ἀξιών, ἐν τῇ ἄλλῃ λίαν εὐάριθμα συναλλάγματα, ὀλιγώτεροι μετοχαὶ καὶ χρεώγραφα, καὶ ἐν γένει διάφορα ἔντοκα γραμμάτια· διὰ τοῦτο ὁμως ἦσαν πολλὰ, πάρα πολλὰ, τὰ τὸ χρῶμα τῆς ἱριδος φέροντα γραμμάτια τῶν ἐκατὸν ρουβλίων.

Ἡ Κόροβοφ ἤρχισε νὰ μετρᾷ.

Ἡ τρέμουσα χεὶρ αὐτῆς ἀνυπομόνως καὶ σπασμωδῶς ἀνεφύλλει τὰ νομίσματα· τὸ σπινθηρίζον βλέμμα της πυρετωδῶς